

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Petra Hlušíka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Q. D. N.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2015, č. j. OAM-49/LE-BE02-BE02-PS-2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2015, č. j. 44 A 27/2015 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh předchozích řízení

[1] Žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím uložil žalobci ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen „zákon o azylu“) povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, až do vycestování, maximálně však do 13. 7. 2015. Toto rozhodnutí bylo doručeno dne 16. 3. 2015 a ve smyslu § 46a odst. 3 zákona o azylu tímto dnem nabylo právní moci.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v rámci které namítal, že žalovaný nesprávně aplikoval § 46a zákona o azylu, pokud rozhodl, že žalobce představuje nebezpečí

pro veřejný pořádek, když nesprávně zjistil skutkový stav věci jednak ve vztahu k z podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 3 T 7/2015, neboť ke dni rozhodnutí žalovaného se nejednalo o odsouzení pravomocné a nebyla tak ctěna presumpce nevin. Jde-li o jednání týkající se držení drog žalobcem, pak skutečnosti zjištěné žalovaným nemají oporu v podkladech pro rozhodnutí. Jednání, které je popsáno v rozhodnutí žalovaného, nezakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek nebo bezpečnost státu, když se žalovaný nezabýval povahou jednání a stupněm nebezpečnosti. Rozhodnutí žalovaného je tak zjevně nepřezkoumatelné.

[3] Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Žalovaný ve svém rozhodnutí nezjistil bližší okolnosti jednání žalobce týkajícího se držení drog v roce 2009, tedy především skutek, o který se jednalo a taktéž sankci, což je nutno považovat za významné pro posouzení otázky, zda je důvodné se domnívat, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, nemůže být bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku. Žalovaný dále nezjistil, zda rozhodnutí v trestní věci žalobce je již pravomocně skončeno, přičemž také tato okolnost je významná pro posouzení věci, tedy nezjistil dostatečným způsobem skutkový stav, když k přesvědčení o domněnce nebezpečí pro veřejný pořádek dospěl žalovaný, aniž by k tomuto závěru měl dostatečné podklady.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností namítaje, že rozhodnutím soudu došlo k odklonu od stávající judikатурní praxe, přičemž má za to, že úplně a řádně zjistil skutkový stav věci a správně aplikoval § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a vyhodnotil v souladu se zákonem a judikaturou důvodnou obavu, že žalobce bude narušovat veřejný pořádek. S odkazem na judikaturu pak žalovaný uvedl, že při hodnocení nebezpečí pro veřejný pořádek je nutno považovat za podstatnou již samotnou hrozbu nebezpečí, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince. Za naplnění skutkové podstaty nebezpečí pro veřejný pořádek v souběhu s nedovoleným pobytem cizince je nutno považovat situaci, kdy cizinec se vědomě opakovaně vyhýbá výkonu rozhodnutí správního orgánu a dále, že existuje hrozba narušení veřejného pořádku na základě jednání, kterého se v minulosti dopustil, přičemž, má-li takové jednání trestněprávní dimenzi, je zcela mimo pochybnost, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný má za to, že v rámci rozhodnutí žalovaného bylo „*nesporně doloženo konání*“ svědčící ve prospěch naplnění definičních znaků nebezpečí pro veřejný pořádek a otázka doposud pravomocně neukončeného řízení ve věci deliktního jednání žalobce má z tohoto pohledu pouze podpůrný charakter a námitka vady řízení se jeví jako nedůvodná a nepřiměřená. Dle žalovaného bylo v řízení řádně prokázáno a doloženo, že žalobce se dopustil v souběhu s dlouhodobým neoprávněným pobytem na území ČR dalšího protiprávního jednání spočívající v a) opakovaném maření výkonu pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, b) v neoprávněném podnikání a c) v držení drog a d)

výkonu pravomocně uloženého postihu, když všechny tyto skutečnosti sám žalobce potvrdil ve své výpovědi v souvislosti s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 3. 2015. Žalobce byl také zařazen do seznamu nežádoucích osob od 18. 6. 2014 do 19. 7. 2015.

[5] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž důvody uplatněné stěžovatelem soud podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, dovodil, že „otázku, zda je důvodné se domnívat, že zajištěný cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je při rozhodování správního orgánu o povinnosti tohoto cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců [§ 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] nutno posuzovat tak jako obdobný důvod pro vyhoštění cizince [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Takovým důvodem tedy může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Bude-li pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu vykládán uvedeným způsobem, lze danou právní úpravu považovat za souladnou s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, s čl. 7 směrnice Rady 2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, i s čl. 18 směrnice Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka.“ Závěr, zda jednání žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, však předpokládá řádné a úplné zjištění skutkového stavu v souladu se zásadou materiální pravdy obsažené v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

[8] Správní rozhodnutí musí vždy splňovat jak obsahové, tak formální náležitosti vyplývající z § 68 správního řádu, přičemž odůvodnění rozhodnutí má poskytovat skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí, tedy, musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí, přičemž důvody musí vycházet z provedeného dokazování, musí být jasné a přesvědčivé. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedení podkladů pro rozhodnutí, úvah, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením, je

takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (blíže srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 117).

[9] Jak vyplývá ze správního spisu žalovaného, žalobce byl dne 5. 3. 2015 rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství hl.m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Dne 13. 3. 2015 požádal žalobce, na pracovišti žalovaného v Zařízení pro zajištění cizinců, o udělení mezinárodní ochrany. V rámci pohovoru žalobce uvedl, že svou vlast opustil v březnu 2007, když odcestoval do ČR letecky přes Koreu. V ČR měl povolen pobyt za účelem podnikání do roku 2009, od té doby pobývá v ČR nelegálně. Dále uvedl, že proti němu nikdy nebylo vedeno trestní stíhání a toto není vedeno ani v současnosti.

[10] Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že skutečnosti potřebné pro zjištění skutkového stavu žalovaný čerpal v podstatě pouze ze shora uvedeného rozhodnutí Policie ČR o zajištění žalobce a s tím souvisejícího protokolu o vyjádření účastníka v rámci řízení o zajištění ze dne 5. 3. 2015 (který však není součástí spisového materiálu coby podklad pro napadené rozhodnutí) a dále z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 3. 2015. Z rozhodnutí žalovaného dále vyplývá, že žalovaný skutečnosti, obsažené v rozhodnutí Policie ČR o zajištění bez dalšího převzal coby svá skutková zjištění, aniž by se pokusil předmětné skutečnosti jakkoli ověřit. Samotné převzetí skutkových zjištění z předchozích řízení (o správním vyhoštění, o zajištění atd.) sice primárně není nedostatkem rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do vycestování, avšak jen za předpokladu, že *„tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci tohoto institutu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osoby, na které nelze tento institut aplikovat“*, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42.

[11] Správní orgán v řízení dle § 46a odst. 1 zákona o azylu tedy musí při respektování obecných zásad správního řízení, především pak již zmiňované zásady materiální pravdy, byť u cizince již zajištěného dle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců v omezeném časovém prostoru daným § 46a odst. 2 zákona o azylu, učinit vše potřebné proto, aby skutkový stav byl dostatečným pro posouzení naplnění zákonných podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizince. V souladu s § 50 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Ani zákonem omezený časový prostor pro zajištění podkladů pro rozhodnutí neumožňuje správnímu orgánu na stanovené povinnosti rezignovat.

[12] V dané věci tedy bylo na žalovaném, aby dostupnými prostředky zjistil, zda jednání žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Jestliže žalovaný měl z předchozích řízení o správním vyhoštění, resp. zajištění, zjištěno, že vůči žalobci je ke dni vydání rozhodnutí vedeno trestní řízení, které je ve fázi řízení před soudem, přičemž doposud nebylo ve věci pravomocně meritorně rozhodnuto (resp. bylo rozhodnuto trestním příkazem vydaným

Obvodním soudem pro Prahu 4 dne 27. 1. 2015, tento však byl zrušen v důsledku žalobcem podaného odporu), bylo nutno ve vztahu k žalobci ctít presumpci neviny zakotvenou čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod („Každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena.“). Jednání, pro které je vedeno trestní řízení, které ve vztahu k žalobci nebylo ukončeno pravomocným odsouzením, tedy z povahy věci není možno považovat za hrozbu nebezpečí pro veřejný pořádek. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí dále argumentuje deliktním jednáním žalobce spočívajícím v držení drog a následném nerespektování „pokuty za tento přestupek“ a v tom důsledku odsouzení na 3 měsíce do výkonu trestu odnětí svobody „rozsudkem 21 T 114/209 s nabytím právní moci dne 29. 3. 2012“, bylo na žalovaném, aby ve smyslu cit. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu uvedl úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení těchto podkladů pro rozhodnutí, tedy do jaké míry mají takto shromážděné podklady vliv na důvod se domnívat, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. K tomu však bylo třeba, aby se žalovaný zabýval povahou deliktního jednání žalobce a tím, zda to které jednání může naplnit podmínky aplikace § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný se povahou deliktního jednání nezabýval a, aniž by plně využil zákonnou 5-ti denní lhůtu pro vydání rozhodnutí, žádné další skutečnosti k tvrzenému deliktnímu jednání žalobce nezjišťoval. Z obsahu spisu nevyplývá, že by žalovanému cokoli bránilo v souladu se zásadou spolupráce v rámci zájmu dobré správy zakotvenou v § 8 odst. 2 správního řádu okolnosti nutné pro náležité zjištění skutkového stavu ověřit.

[13] Kasační námitka žalovaného týkající se nesprávného právního posouzení věci soudem tedy není opodstatněná, neboť krajský soud zcela správně dospěl k závěru o tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav pro zhodnocení naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a tudíž že žalovaný náležitě nevyhodnotil intenzitu jednání žalobce, které je považováno za okolnost svědčící o důvodné obavě, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Skutkový stav zjištěný žalovaným neměl oporu ve spisu, čímž žalovaný zatížil řízení vadou, což vedlo ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ke zrušení rozhodnutí. Krajský soud nepochybil, pokud se pro nadbytečnost nezabýval dalšími námitkami žalobce stran tvrzení, že tento je rodinným příslušníkem občana EU.

[14] Bude na žalovaném, aby v dalším řízení, při respektování zásady presumpce neviny, zaměřil svou pozornost především na tvrzená deliktní jednání žalobce, tedy, v čem konkrétně měla tato jednání spočívat a zda a jakou sankcí byl žalobce za tato jednání postižen a v návaznosti na to opětovně posoudí intenzitu ohrožení veřejného pořádku, tedy, zda tato jednání žalobce představují, jak shora uvedeno, skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a zda odůvodňují postup dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[16] Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť žalovaný ve věci úspěch neměl a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobci, jak vyplývá ze spisu, s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu